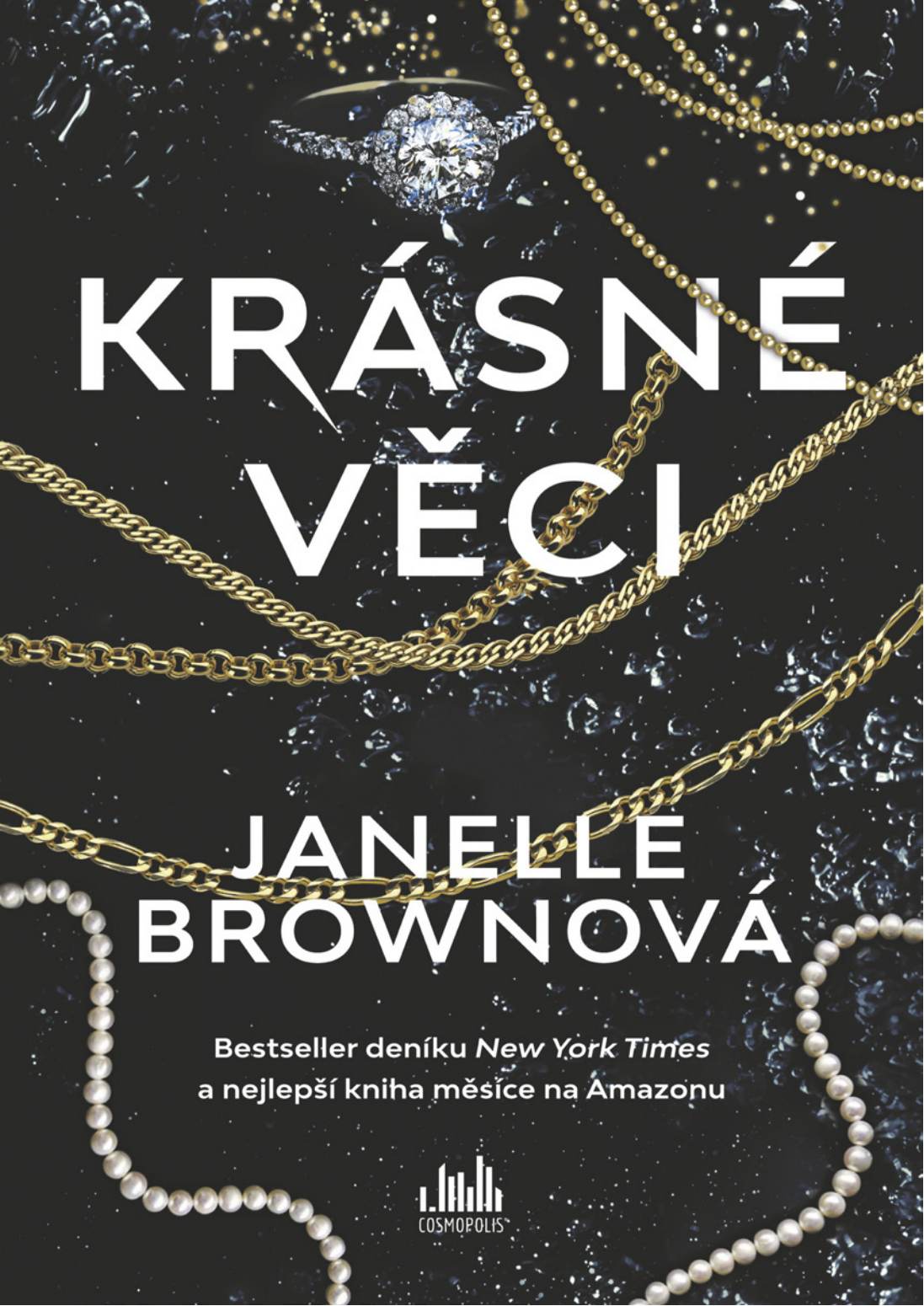

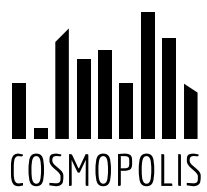
KRÁSNÉ VĚCI

JANELLE
BROWNOVÁ

Bestseller deníku *New York Times*
a nejlepší kniha měsíce na Amazonu

COSMOPOLIS

KRÁSNÉ VĚCI

JANELLE
BROWNOVÁ

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © 2020 by Janelle Brown

This translation published by arrangement with Random House,
an imprint and division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Kobělka, 2021

Cover photographs © Ozboy, lucky strokes / Shutterstock,
oxanatravel, geniuslady / Deposit Photos

ISBN 978-80-271-1202-9

Pro Grega

I když jste se mi při našem seznámení nijak zvlášť nelíbil, měl jsem se na Vás začít dívat jinak, protože když se člověk s někým fyzicky setká, okamžitě si uvědomí, že ten druhý je lidská bytost, a ne karikatura zosobňující určité myšlenky. Zčásti i proto se příliš nezapojuji do literárních kruhů; ze zkušenosti totiž vím, že jakmile se s někým setkám a hovořím s ním, už nikdy vůči němu nedokážu projevit intelektuální brutalitu, přestože cítím, že bych ji projevit měl.

– DOPIS GEORGE ORWELLA STEPHENU SPENDEROVI,

15. DUBNA 1938

Prolog

ŘÍKÁ SE, ŽE KDYŽ DO JEZERA TAHOE SPADNE TĚLO, už nikdy nevyplave. Ledově chladná voda v kombinaci s nezměrnou hloubkou brání bakteriím dokonat dílo zkázy, takže se to, co kdysi bývalo člověkem, nemůže rozložit. Místo toho je mrtvé tělo odsouzené mátožně se povalovat po dně až do skonání světa a stává se z něj další shluk organické hmoty, další exponát v tajuplném panoptiku obývajícím neprozkoumané hlubiny Tahoe.

Smrt nezná nerovnost.

Jezero Tahoe je skoro půl kilometru hluboké a dva miliony let staré. Místní obyvatelé si v souvislosti s ním nárokují hezkou řádku „nej“: jejich jezero je prý jedno z nejhlubších v Americe, je nejčistší, nejmodřejší, nejchladnější i nejstarší. Nikdo přesně neví, co se na dně ukrývá, ale všichni si jsou jistí, že je to něco temného a záhadného. Kolují i mýty o místní lochnesce – zdejší příšera se prý jmenuje Tahoeská Tessie, ale přestože se díky ní prodává spousta triček, ve skutečnosti tuhle zkazku nikdo nebere vážně. Na dně jezera v půlkilometrové hloubce však hloubkové kamery zachytily tajuplné tvory: špinavě bílé ryby podobné žralokům, které se vyvinuly tak, že dokážou přežít i v teplotách jen těsně nad bodem mrazu, a jimž krev v žilách koluje tak pomalu, až téměř stojí. Tito živočichové jsou dost možná stejně staří jako jezero samo.

A tradují se i jiné legendy.

Historiky o tom, že když ještě mafie ovládala nevadská kasina, používala toto jezero jako odkladiště těl zavražděných obětí. Historiky o železničních magnátech využívajících jezero jako příhodný masový hrob pro čínské migranty, kteří se v době zlaté horečky ztrhali při pokládání kolejí přes pohoří Sierra Nevada. Historiky o pomstychtivých manželkách, policajtech utržených ze řetězu, vražedných stopách vedoucích k okraji jezera, kde se náhle ztratily. Děti si před spaním vyprávějí strašidelné příběhy o mrtvolách převalujících se po dně s otevřenýma očima, povlávajícími vlasy a ve stavu věčné strnulosti.

Nad hladinou jezera tiše sněží. Pod ní pomalu klesá ke dnu lidské tělo s neživýma očima obrácenýma k ubývajícímu světlu. Klesá tak dlouho, až se propadne do temnoty a zmizí.

NINA

1.

NOČNÍ KLUB JE CHRÁM zasvěcený posvátnému uctívání požitkářství. Za jeho zdmi nikdo nikoho nesoudí, nenajdete tu populisty, vzdorohosty ani otravné páprdy, kteří by ostatním kazili zábavu. (Tomu všemu brání sametové provazy natažené před vchodem.) Místo nich se tu promenují holky v kožiších a značkovém hedvábí, dmou se a naparují jako exotičtí ptáci a snaží se zapůsobit na muže s diamanty v zubech. Z lahví vodky za tisíc dolarů tryskají ohňostroje. Všudypřítomný mramor, kůže a mosaz jsou naleštěné tak, až se lesknou jako ryzí zlato.

Diskžokej pouští skladbu s dunivou basovou linkou. Tanečníci jásají. Zvedají telefony ke stropu a spontánně poklepávají na displeje, protože je-li toto jejich chrám, pak sociální sítě jsou jejich Písmem a mrňavý obdélníček displeje představuje prostředek jejich rozmlouvání s Bohem.

To jsou oni, horní jedno procento. Mladí a mimořádně bohatí. Miliardářská děcka, milionářští mileniálové, pozlátkové modly. „Influenceri“. Mají všechno a chtějí, aby o tom věděl celý svět. *Na světě je tolik krásných věcí a my je všechny máme*, hlásá každá jejich fotka na Instagramu. *Prahněte po tomto životě, protože je nejlepší a my jsme ti #vyvoleni*.

Uprostřed toho všeho se nachází žena. Bezstarostně tančí v místě, kde ji oslnivé světlo zasahuje jen jakoby mimochodem a třpytí

se jí na kůži. Tvář má zvláčněnou tenkou vrstvičkou potu, pohazuje lesklými vlasy sem a tam a svíjí se v neúprosném rytmu. Servírky mířící ke stolům ji musí zdaleka obcházet, jinak by jim šumivé nápoje na tácech mohly vybuchnout v jiskřivé spršce. Prostě klasická pařmenka z L. A., která se přišla pobavit.

Když se však člověk podívá pozorněji, v jejích přivřených očích spatří bdělost a ostražitost. Ty tmavé oči někoho pozorují. V hledáčku přitom mají někoho konkrétního, a to muže sedícího u stolu pár metrů od ní.

Ten muž je opilý. Hoví si v boxu se skupinou kámošů – nagelované vlasy, kožené bundy, sluneční brýle Gucci i ve zdejší přítmi. Je jim něco přes dvacet, přes hudbu na sebe hulákají lámanou angličtinou a neskrývaně civí na mladé ženy procházející kolem. Čas od času skloní ten muž obličej ke stolu a natáhne do sebe lajnu kokainu, přičemž jen těsně mine flotilu prázdných sklenic, jimiž stůl doslova přetéká. Když začne hrát skladba od Jay-Z, muž vyleze na sedačku v boxu, zařepe obřím šampaňským – vzácnou velkoformátovou lahví Cristal – a nápojem okolním hostům postříká hlavy. Holky piští, když jim bublinky za padesát tisíc dolarů ničí šaty a stékají na podlahu, takže na ní v lodičkách hrozí uklouznutí. Muž se řehťá tak divoce, že málem padá ze sedačky.

Servírka přináší k boxu náhradní lahev, a když ji pokládá na stůl, zajíždí jí muž rukou přímo pod sukni, jako by si s šampaňským koupil i ji. Servírka bledne, ale má strach muže odstrčit, protože by mohla přijít o vidinu parádního dýška ve výši rovnající se přinejmenším jejímu měsíčnímu nájmu. Bezmocně zvedá oči a pohledem se setkává s tmavovlasou ženou, která stále tančí pár metrů od ní. A v tu chvíli žena vyrazí do akce.

Tančí směrem k muži, načež – jejda! – zakopává, padá přímo na něj a odstrčí mu ruku ze servírčina rozkroku. Servírka vděčně prchá. Muž pronáší pár ruských nadávek, ale pak zaměřuje pohled na ženu a uvědomí si, jaké štěstí mu právě spadlo do klína. Tahle ženská je

totiž krásná, a ani nemůže nebýt, jinak by ji vyhazovači dovnitř vůbec nepustili. Má tmavé a jemné hispánské rysy. Není v klubu nejvíc sexy, nechová se nejvyzývavěji, ale je dobře oblečená a sukně jí končí lákavě vysoko. A co je ze všeho nejdůležitější, vůbec se nezpěčuje, když muž hbitě přesouvá pozornost na ni, nereaguje na majetnickou ruku na svém stehně, nevadí jí jeho nakyslý dech u ucha.

Naopak si k němu a jeho kumpánům ochotně přisedá, nechává si nalít šampaňské a pomalu ho upíjí, zatímco muž dolévá dalších šest sklenic. Ženy přicházejí a odcházejí, ale ona zůstává. Usmívá se, flirtuje s mužem a čeká na okamžik, kdy se pozornost všech přítomných upře na příchod basketbalové hvězdy o pár stolů dál, a v tu chvíli hbitým a tichým pohybem překlápí muži do nápoje obsah číré ampulky s jakousi tekutinou.

Po několika minutách muž sklenici dopíjí. Odsouvá se od stolu a snaží se vstát. V ten okamžik se k němu žena naklání, líbá ho a zavírá přitom oči, aby potlačila zhnusenost, když jí jeho jazyk – vypasený strupovitý slimák – zkoumavě projíždí ústy. Jeho kamarádi na ně valí oči a chrlí ze sebe oplzlosti v ruštině. Když už to žena nemůže vydržet, odtahuje se, šeptá mu cosi do ucha, vstává a tahá ho za ruku. Během pár minut vycházejí z klubu, kde se zřízenec okamžitě staví do pozoru a předjíždí před ně s mužovým banánově žlutým bugatti.

Muž se však cítí trochu divně, jako by byl na pokraji kolapsu. Není si jistý, jestli je to šampaňským, nebo kokainem, ale každopádně zjišťuje, že nedokáže nic namítat, když mu žena bere klíče od auta z ruky a sama usedá za volant. Než na sedadle spolujezdce upadá do mdlob, stačí jí ještě sdělit svou adresu v Hollywood Hills.

Žena opatrně navádí bugatti ulicemi západního Hollywoodu, míjí nasvícené billboardy s reklamami na sluneční brýle a kabelky z teletiny, kličkuje mezi budovami s patnáctimetrovými reklamami na televizní seriály s nominací na cenu Emmy. Po chvíli se ocitá na klidnějších klikatých cestách vedoucích na Mulholland Drive a ce-

lou dobu křečovitě svírá volant. Muž vedle ní chrápe a nechutně se drbe v rozkroku. Když se konečně ocitají před bránou vedoucí k jeho domu, žena se k němu natahuje a silným štípancem do tváře ho probouzí, aby jí sdělil vstupní kód.

Brána se odsouvá a odhaluje modernistické monstrum s kompletně prosklenými zdmi, obrovskou ptačí klec tyčící se nad městem.

Dostat muže ze sedadla spolujezdce dá trochu námahy a během chůze ke dveřím ho žena musí podpírat. Přitom si všímá bezpečnostní kamery a staví se mimo její záběr. Neuniknou jí ani čísla, která muž zadává do bezklíčového zámku vstupních dveří. Na uvítanou se za dveřmi rozeznívá vřískot alarmu. Muž cosi zadává do panelu a i přitom ho žena pozorně sleduje.

Interiér domu je chladný jako muzeum a zhruba stejně lákavý. Bytový architekt zjevně dostal za úkol řídit se heslem „více je někdy více“ a do zdejších pokojů vyplýval celý obsah katalogu Sotheby's. Všechno je vyvedené v kůži, zlatě a sklu, pod křišťálovými lustry stojí kusy nábytku velké jako osobní auta a všechny zdi jsou přepĺácané obrazy. Ženiny podpatky klapou na mramorové podlaze vyleštěné tak, až se leskne jako zrcadlo. Za okny se mihotají a pulzují světla nočního Los Angeles a životy obyčejných lidí zůstávají dole, zatímco muž je pozoruje z výšin svého obydlí a vznáší se bezpečně nad nimi.

Muž znovu upadá do mdlob, takže ho žena musí napůl vléct prostorným domem a hledat jeho ložnici. Nachází ji na horním konci schodiště. Je to frigidní bílé mauzoleum se zebrí kůží na podlaze a činčilami na polštářích, hangár s výhledem na podsvícený bazén, který září do noci jako mimozemský maják. Žena dostrkává muže k posteli a povalí ho na zmuchlané povlečení jen pár okamžiků předtím, než se on otáčí na bok a zvrací. Žena uskakuje, aby jí to svinstvo nepostříkalo sandály, a měří si muže chladným pohledem.

Jakmile muž znovu upadá do nevědomí, míří žena do koupelny, kde si zběsile drhne jazyk zubní pastou. Jeho chuť však z úst do-

stat nedokáže. Otrásá se odporem, prohlíží se v zrcadle a zhluboka oddechuje.

Vrací se do ložnice, tiše obchází kaluž zvratků na podlaze a zkusmo do muže štouchá prstem. Nic. Muž se v posteli pomočil.

Teprve teď začíná skutečná práce. Ze všeho nejdřív míří žena do jeho šatny, kde regály od podlahy až po strop vyplňují japonské džiny, tenisky z limitovaných edic, hedvábné košile v barvách zmrzliny a dokonale střižené obleky, z nichž mnohé jsou ještě v původních obalech. Žena zaměřuje pozornost na prosklenou vitrínu uprostřed místnosti, v níž se blyští řada hodinek vykládaných diamanty. Vytahuje z kabelky telefon a fotí je.

Vychází ze šatny a vrací se do obývacího pokoje, kde všechno pečlivě zaznamenává: nábytek, obrazy, umělecká díla. Na bočním stolku stojí řada fotografií ve stříbrných rámech a ona jednu z nich zvedá a zvědavě si ji prohlíží. Je to snímek majitele tohoto domu s jednou rukou přehozenou přes rameno mnohem staršího muže, který má růžové dětské rty našpulené ve vlhkém úšklebku a jemuž se pod bradou stydlivě hromadí laloky. Starší muž vypadá jako nějaký samolibý průmyslový magnát, jímž ostatně také je. Je to Michail Petrov, ruský oligarcha, majitel potašových dolů a příležitostný spolupracovník současného ruského diktátora. A opilý mladík v ložnici je jeho syn Alexej, kterému kamarádi – rozuměj potomci jiných ruských zbohatlíků roztroušených po celém světě – říkají „Alex“. A tenhle palác přetéká uměleckými díly a starožitnostmi jednoduše proto, že je to léty prověřený způsob, jak vyprat ne úplně čisté peníze.

Žena krouží po domě a všímá si předmětů, které poznává z Alexejových profilů na sociálních sítích. Vidí dvojici křesílek designéra Gia Pontiho ze šedesátých let, která mohou stát kolem pětaticeti tisíc dolarů, nebo jídelní stůl se židlemi Ruhlmann z růžového dřeva, jejichž hodnota spolehlivě dosahuje šestimístné cifry. Starožitný italský stůl by byl k mání za dvašedesát tisíc dolarů – žena to

ví přesně, protože si cenu vyhledala, když tento kus nábytku objevila na Alexově Instagramu (kde figuroval spolu s nákupními taškami Roberto Cavalli a byl opatřený hashtagem *#luxusninakupy*). Alex – podobně jako jeho přátelé, ostatní lidé v klubu a stejně jako všichni privilegovaní fakani ve věku třináct až třiatřicet let – totiž každý svůj krok dokumentuje na internetu a žena každý jeho počin pozorně sleduje.

Otáčí se, hodnotí situaci, poslouchá zvuky v místnosti. Během let se naučila, že každý dům má vlastní charakter, osobitou paletu emocí, které lze ve chvílích ticha rozpoznat. Domy se ošívají a upokojují, tikají a sténají a ozvěny těchto zvuků prozrazují jejich skrytá tajemství. Ševelivé ticho tohoto domu jí vypráví o chladnosti života uvnitř jeho zdí. Je to dům, který je lhostejný k utrpení a záleží mu jen na pozlátku, lesku a povrchu. Je prázdný, i když je v něm plno.

Žena se v domě ještě chvíli zdržuje, třebaže by neměla, a všechna ta nádherná díla, která Alex vlastní, hltá očima. Prohlíží si obrazy Christophera Woola, Brice Mardena, Elizabeth Peytonové. Chvíli stojí před obrazem Richarda Prince, kde zdravotní sestru ve zkrvavené chirurgické roušce chytá zezadu jakási stinná postava. Sestra upírá tmavé oči bedlivě před sebe a vyčkává.

I ženě se krátí čas, jsou už skoro tři hodiny ráno. Naposledy prochází místnostmi, nakukuje do koutů, hledá nenápadné blikání bezpečnostních kamer, ale nic nevidí, protože by bylo příliš nebezpečné, kdyby si pařmen jako Alexej nahrával projevy vlastní zhýralosti. Konečně žena vychází z domu a s lodičkami v ruce se bosky přesouvá k Mulholland Drive, kde si volá taxi. Vlna adrenalinu opadá a dostavuje se únava.

Taxík ji veze na východ, do té části města, kde se domy neukrývají za branami a roste kolem nich spíš plevel než pečlivě střížený trávník. Když taxikář zastavuje před bungalovem obrostlým bugenvilií ve čtvrti Echo Park, žena už téměř spí.

Dům je tmavý a tichý. Žena se převléká a zalézá si do postele. Je

příliš unavená, než aby ze sebe smývala vrstvy potu a kouře, které jí ulpívají na kůži.

V posteli už leží muž, nahé tělo má zachumlané v přikrývce. Po jejím příchodu se okamžitě probouzí, podepírá si hlavu loktem a pozorně ji ve tmě sleduje.

„Viděl jsem, jak se s ním líbáš. Mám žárlit?“ Hlas má ztěžklý přízvukem, ale především spánkem.

Žena stále cítí na ústech chuť druhého muže. „Proboha, jen to ne.“

Muž se k ní natahuje a rozsvěcí lampičku, aby si ji mohl lépe prohlédnout. Přejíždí jí očima po tváři a hledá neviditelné modřiny. „Nahnalas mi strach. Tihle Rusové se s ničím nemažou.“

Žena mžourá do světla a její přítel ji hladí dlaní po tváři. „Jsem v pohodě,“ říká žena a veškerá kuráž z ní náhle vyprchává, takže se teď celá třese, tělo se jí chvěje prožitým stresem (ale taky, proč to nepřiznat, rozjařeností z vědomí, že to všechno krásně zvládla). „Odvezla jsem ho domů v tom jeho bugatti. A dostala jsem se dovnitř, Lachlane. Mám úplně všechno.“

Lachlanova tvář se rozjasňuje. „Paráda! Šikovná holka.“ Přitahuje si ženu k sobě, vášnivě ji líbá a škrábe strništěm na bradě. Zvedá ruce a sahá jí pod vršek pyžama.

Žena se k němu přivíjí, přejíždí mu dlaněmi po hladké kůži na zádech a cítí jeho pevné svaly. Když pak upadá do onoho hraničního stavu mezi vzrušením a vyčerpáním, probíhá jí před očima živý sen, v němž jako by minulost, přítomnost a budoucnost splynuly v jedinou nadčasovou šmouhu. Myslí na prosklený dům na Mulholland Drive a myslí na obraz Richarda Prince, na zkrvavenou zdravotní sestru pozorující chladné místnosti před sebou jako mlčenlivý strážný anděl noci. Uvězněná ve skleněném žaláři a čekající.

A Alexej? Ráno se probudí v zaschlé louži vlastní moči a bude si strašně moc přát, aby se mu nerozskočila hlava. Napíše textovku ka-

marádům, kteří mu řeknou, že někam odjel se sexy brunetou, jenže on si nebude vůbec nic pamatovat. Ze všeho nejdřív se bude chtít rozpomenout, jestli se mu tu ženskou povedlo aspoň opíchat, než odpadl, a jestli se to počítá, když si z toho nic nepamatuje. A pak začne poněkud nenuceně řešit, co byla ta ženská vůbec zač. Jenže mu to nikdo nedokáže říct.

Já bych mu to ovšem říct mohla, protože ta ženská – to jsem já.

2.

KAŽDÝ ZLOČINEC MÁ SVŮJ OSOBITÝ RUKOPIS a ten můj spočívá v tom, že pozoruju a čekám. Zkoumám, co lidé mají a kde to mají. Jde to snadno, protože mi to sami ukazují. Jejich účty na sociálních sítích jsou jako okna do jejich světů, která mi sami otevřeli a doslova mě prosí, abych nahlédla dovnitř a všechno ohodnotila.

Například Alexeje Petrova jsem našla na Instagramu – prostě jsem jako obvykle brouzdala fotkami neznámých lidí, až mi padlo do oka banánově žluté bugatti a muž sedící na jeho kapotě se samolibým úšklebkem, který přesně prozrazoval, co si tenhle chlap o sobě myslí. A do konce týdne už jsem o něm věděla všechno: s kým se přátelí, kdo jsou jeho příbuzní, kam rád chodí pařit, ve kterých butikcích nakupuje, v jakých restauracích se stravuje, ve kterých klubech pije, že opovrhne ženami, občas se uchyluje k rasistickým projevům a má přebujelé ego. Všechno bylo příhodně opatřené souřadnicemi a hashtagy, všechno zkatalogizované a zdokumentované.

A tak pozoruju a čekám. A když se mi naskytne příležitost, беру.

Dostat se k těmto lidem je snazší, než by si člověk myslel. Konec konců vytrubují do světa přesný itinerář svých životů, minutu po minutě. Stačí se jim jen postavit do cesty. Hezkým a dobře oblečeným holkám lidé otevírají dveře, aniž se obtěžují na něco vyptávat. A když je člověk uvnitř, už je to jen otázka správného načasování. Počkat, až u stolu zůstane kabelka, jejíž majitelka si odskočila na

toaletu; až se objeví elektronické cigarety a jejich majitelé dosáhnou žádoucí úrovně omámenosti; nebo až vás juchající parta přibere mezi sebe a vám se naskytne ideální chvíle, kdy si nikdo na nic nedává pozor.

Zjistila jsem, že bohatí lidé – zejména mladí – jsou strašlivě neopatrni.

S Alexejem Petrovem to například proběhne takto: ode dneška za několik týdnů, až se včerejší noc (a moje role v ní) rozplyne v mlhavou, kokainem rozředěnou vzpomínku, Alexej si sbalí bágly značky Louis Vuitton a vypraví se s pár kamarády z řad ruské smetánky na týden do Los Cabos. Na Instagram přitom bude vyvěšovat fotky, na kterých nastupuje v obleku *#versace* do letounu *#gulfstream*, kde popíjí *#domperignon* z ledového kyblíku z *#pravezlato*, a pak se několik dní opaluje na palubě jachty s *#nadhernilide* v *#mexiko*.

A zatímco bude pryč, přijede k jeho prázdnému domu dodávka. Pro případ, že by ji ze svých pevností za branami sledovali sousedé (což nebudou), bude mít na bocích logo neexistující firmy zabývající se restaurací nábytku a skladováním uměleckých děl. Můj parták Lachlan – ten, který spal v mé posteli – si pomocí kódů, jež jsem mu zjistila, otevře bránu a vstoupí do domu. Uvnitř vybere kusy, které jsem mu označila, jako dvoje méně drahé hodinky, diamantové manžetové knoflíčky, křesílka značky Gio Ponti, onen italský stolek a pár dalších hodnotných položek, a naloží je do dodávky.

Mohli bychom toho Alexejovi ukrást daleko víc, ale neuděláme to. Budeme se řídit pravidly, která jsem nám stanovila, když jsem před pár lety začala tuhle živnost provozovat: Neber toho příliš, nebuď hamižná. Ber jen věci, které okradenému nebudou chybět. A okrádej jen toho, kdo ztrátu finančně unese.

PATERO ZÁSAD KRÁDEŽE:

1. Nikdy nekraď umělecká díla. Jakkoliv je to lákavé, obraz za mnoho milionů dolarů – vlastně cokoliv od známého umělce – nikam neupíchněš. Ani latinskoameričtí drogoví magnáti nevypláznou prachy za kradeného Basquiata, kterého na otevřeném trhu nikdy neprodají dál.
2. Šperky se kradou snadno, ale opravdu hodnotné kusy bývají často jediné svého druhu, a tudíž snadno rozpoznatelné. Lepší je brát menší kousky, případně šperk rozporcovat a prodat jen drohokamy.
3. Značkové předměty – drahé hodinky, luxusní oblečení, kabelky – jsou vždycky dobrou volbou. Stačí pověsit hodinky Patek Philippe na eBay, a on už se vždycky najde nějaký počítačový magor z Hobokenu, který právě dostal první velkou výplatu a chce udělat dojem na kámoše. (Klíčová je trpělivost. Je lepší počkat klidně i půl roku, kdyby náhodou policie při pátrání po kradeném zboží sledovala internet.)
4. Hotovost. Ideál každého zloděje, ale zároveň aktivum, které se získává ze všeho nejhůř. Bohatá mládež u sebe nosí karty Centurion, nevláčí se se svazky bankovek. Je ovšem pravda, že jsem jednou našla dvanáct tisíc dolarů v boční kapse limuzíny patřící synovi telekomunikačního magnáta z Čcheng-tu. To byla skvělá noc.
5. Nábytek. Na ten je potřeba mít dobré oko. Nejenže se musíte vyznat ve starožitnostech – což splňuju, protože mi v tom pomáhá diplom z kunsthistorie (jinak je mi prakticky k ničemu) –, ale taky musíte mít pro tyhle věcičky odbyt. Nemůžete se postavit někde na nároží s Nakashimovým konferenčním stolem Minguren a doufat, že kolem půjde někdo, kdo má v kapse třicet tisíc a neví, co s nimi.

Jedné hvězdě reality show s názvem *Shopaholic* jsem ukradla z šatny tři kabelky Birkin a norkový kožík Fendi. Z jedné party v paláci manažera hedgeového fondu jsem odešla s vázou z dynastie Ming v brašně a jedné dědičce čínského ocelářského impéria, která upadla do mdlob na toaletě hotelu v Beverly Hills, jsem stáhla z prstu diamantový prsten. A jednou jsem dokonce odjela v maserati přímo z garáže sotva dvacetiletého youtubera, který proslul videozáznamy bezohledných řidičských manévřů, ačkoliv jsem pak tohle fáro musela v Culver City odstavit, protože mi došlo, že je na další prodej příliš snadno identifikovatelné.

Alexovy manžetové knoflíčky tedy poputují do klenotnictví nevalné pověsti v centru, kde se rozeberou a přeprodat, hodinky budou vystaveny v internetové prodejně použitého luxusního zboží za cenu, které nebude možné odolat, a nábytek skončí v úschovně ve Van Nuys, kde bude čekat na místo dalšího určení.

Dříve nebo později úschovnu navštíví izraelský obchodník se starožitnostmi jménem Efram a její obsah si pozorně prohlédne. Veškeré naše akvizice pak naloží do beden a nechá je přepravit na bezpečné místo ve Švýcarsku, kde se nikdo nebude obtěžovat kontrolovat původ zboží ani zákazníci mající sklon platit nezákonně nabytými penězi. Alexejovy věci tak skončí v soukromých sbírkách v Sao Paulu, Šanghaji, Bahrajnu nebo Kyjevě. Efram si za to strhne sedmdesátiprocentní provizi, což je loupež za bílého dne, jenže bez něj bychom si ani neškrtili.

A já s Lachlanem se na konci celé akci šábneme o sto čtyřicet pět tisíc dolarů.

Jak dlouho Alexejovi potrvá, než si všimne, že ho někdo oloupil? Soudě podle aktivity na jeho instagramovém účtu se teprve za tři dny po návratu z Mexika konečně vyspí z kocoviny, odšourá se do obýváku a dojde mu, že něco není v pořádku. Nestála v tamtom rohu dvě zlatá sametová křesílka? (Přesně toho dne pověsí v osm ráno na internet fotku lahve Patrón a opatří ji popiskem: *Sakra já*

snad zešílím potřebuju tequila.) Krátce nato si všimne chybějících hodin. (A další post: fotka několika nablýskaných nových hodin na jeho zápěstí spolu s geotagem klenotnictví Feldmar Watch v Beverly Hills a popiskem: *Nemůžu si vybrat, tak si je koupím všechny.*) Přesto loupež neohlásí na policii, lidi jako on to dělají málokdy. Protože kdo by se otravoval s papíry, všetečnými policajty a všemi těmi přiblblými ciráty kvůli pár cetkám, které se nejspíš stejně nikdy nenajdou a dají se tak snadno nahradit?

Superboháci jsou totiž jiní než vy nebo já. My přesně víme, kde se naše peníze v danou minutu daného dne pohybují, a známe hodnotu našich největších cenností i místo, kde se právě nacházejí. Pohádkově bohatým lidem se naopak peníze povalují na tolika místech, že často zapomínají, kde všude je vlastně mají a kde by je mít měli. Pýcha na hodnotu jimi vlastněných věcí – *Za tohle kabrio McLaren jsem vypláznul 2,3 milionu!* – pro ně často bývá zástěrkou pro ledabylost, s níž k těmto věcem přistupují. Auto klidně nabourají, obraz bez mrknutí oka poničí cigaretovým kouřem, značkové šaty při prvním nošení roztrhají. Když pomíneme prestiž, je krása pomíjivá, protože se vždycky najde novější a blyštivější tretka, která tu starou nahradí.

Lehce nabyl, lehce pozbyl.

3.

LISTOPAD V LOS ANGELES VYPADÁ JAKO JINDE LÉTO. Teplé proudění Santa Anas s sebou přineslo vlnu veder, slunce praží do ztvrdlé půdy v kaňonech a vytahuje z ní zápach tchořů a vůni jasmínu. V mém bungalovu ťukají do oken šlahouny bugenvilií a v horoucím zoufalství shazují lístky.

Jednou v pátek, měsíc po akci u Alexeje, se probouzím pozdě v prázdném domě. Sjíždím do údolí na kávu a lekci jógy a po návratu si беру na terasu knížku a chystám se na poklidné dopoledne. Sousedka Lisa vedle vynáší z auta na zahradu nákup v podobě pytlů s hnojivem, zřejmě určeným na políčko s marihuanou, kterou tajně pěstuje. Když prochází kolem mého domu, kyne mi na pozdrav.

Bydlím tady už tři roky. Mým orlím hnízdem je dřevěný dvou-podlažní bungalov, který přišel na svět před sto lety coby lovecká chata. Děním se o něj s matkou. Dům je zastrčený v zapomenutém koutě Echo Parku, umolousaný a zarostlý, špatně dostupný pro developery a málo moderní pro snobské hipstery, kteří šroubují ceny domů v údolí nahoru. Když stojíte venku za špatného počasí, slyšíte pod kopcem šumění mezistátní dálnice, ale jinak si tady připadáte, jako by byl od vás zbytek města na hony vzdálený.

Moji sousedi pěstují na zahrádkách marihuanu, sbírají rozbitou keramiku, píšou básně a politické manifesty a zdobí si ploty lesklými kamínky z pláže. S udržováním trávníku se tady nikdo neobtěžuje,

protože nikdo ani žádný trávník nemá. Zdejší obyvatelé si cení jiných věcí: prostoru, soukromí a faktu, že je nikdo nesoudí. Bydlela jsem tu celý rok, než jsem zjistila, jak se Lisa jmenuje, a i to jen proto, že mi omylem hodili do schránky její katalog *Herb Quarterly*.

Když kolem mě Lisa prochází znovu, volám ji mávnutím ruky k sobě a kráčím přes zanedbaný shluk sukulentů k polorozpadlému plotu oddělujícímu naše pozemky. „Ahoj, něco pro tebe mám.“

Lisa si odhrnuje zahradnickou rukavicí hustý pramen šedivějších vlasů a kráčí ke mně. Když je dost blízko, natahuju ruku přes plot a strkám jí do kapsy kalhot složený šek.

„Pro děti,“ říkám.

Lisa si otírá rukavice o zadní stranu džínů a zanechává na nich hnědé šmouhy ve tvaru pľlměsíčků. „Už zase?“

„Daří se mi v práci.“

Přítakává a nasazuje potouchlý úsměv. „Tak to ti přeju. A nám vlastně taky.“ Možná jí přijde podezřelé, že jí sousedka, „obchodnice se starožitnostmi“, pravidelně předává šeky na čtyřmístnou částku, ale nikdy neřekla ani slovo. A já mám takové tušení, že i kdyby o něčem věděla, stejně by mě neodsuzovala. Lisa vede neziskovou organizaci, která zastupuje děti u soudu, jež se tam ocitly, protože je někdo týral a zanedbával. Určitě by ji stejně jako mě tajně těšilo vědomí, že část peněz, které jí dávám na ochranu nejubožejších dětí na světě, pochází od nejrozmazlenějších spratků z celého světa.

(A ano, plně si uvědomuju, že tenhle šek je projevem mé snahy uchlácholit vlastní svědomí – jako když se loupeživí baroni, kteří vypisují šeky dobročinným organizacím, označují za „filantropy“. Ale na téhle situaci koneckonců vydělají všichni, ne?)

Lisa mi nakukuje přes rameno a dívá se na bungalov. „Brzy ráno jsem viděla tvoji mámu, jak někam odjíždí taxíkem.“

„Jela na cétéčko.“

Lisa nasazuje ustaraný výraz. „Je všechno v pořádku?“

„Ano, je to jen běžná kontrola. Její doktor je optimista – posled-

ních pár vyšetření prý vypadá slibně. Takže je to asi...“ Nechávám myšlenku viset ve vzduchu, protože jsem příliš pověřčivá, než abych vyřkla slova, která toužím vypustit z úst ze všeho nejvíc: v *remisi*.

„Tak to musí být úleva.“ Lisa se pohupuje na patách pracovních bot. „A co teda budeš dělat? Zůstaneš tady, jestli bude čistá?“

To slovo – *čistá* – ve mně vyvolává lehkou křeč. Evokuje čistotu, ale i neposkvrněnost, nevinu, svobodu, otevřenou cestu do budoucnosti. I já si v poslední době dopřávám trochu snění, aspoň špetičku. Několikrát jsem se v noci přistihla, že ležím v posteli, poslouchám vedle sebe Lachlanův mělký dech a probírám v duchu možnosti. *Co by mohlo být dál*. To, co dělám teď, ve mně sice pravidelně vyplavuje adrenalin – zažívám bujaré nadšení, že mám nad ostatními navrch, a finanční stránka je taky příjemná –, ale nikdy jsem neměla v úmyslu dělat to věčně.

„Vlastně ani nevím,“ říkám. „Připadám si trochu jako na jehlách. Přemýšlím, že bych se vrátila do New Yorku.“ Což je pravda, jenže když jsem se před pár měsíci zmínila matce – *Až budeš opravdu a definitivně zdravá, možná se vrátím na východní pobřeží* –, zděšený výraz v její tváři mě tak vylekal, že jsem zbytek věty raději spolkla.

„Možná by bylo fajn, kdybys začala nanovo,“ říká Lisa mírně. Znovu si odhrnuje vlasy z očí a upírá je na mě. Červenám se.

Na cestu odbočuje auto a pomalu kodrcá po nerovném asfaltu. Je to Lachlanovo staré BMW, vyjíždí do svahu a motor úpí námahou.

Lisa zvedá obočí, zasouvá šek malíčkem hlouběji do kapsy a přehazuje si přes rameno pytel s hnojivem. „Zastav se někdy na čaj,“ říká, zatímco Lachlan parkuje na příjezdové cestě za mnou. A pak už mizí na zahradě.

Ozývá se bouchnutí dveří a já po chvíli cítím, jak mě Lachlan chytá rukama kolem pasu a tiskne se mi pánví na zadek. Obracím se mu v náručí, abych k němu stála v čelem. Přejíždí mi rty po čele, dotýká se mé tváře a končí u krku.

„Koukám, že máš dobrou náladu,“ konstatuju.

Lachlan dělá krok zpátky, rozepíná si horní knoflík košile a otírá si z čela pot. Natahuje dlaň a zakrývá si oči před sluncem. Můj partner je noční živočich, jeho vodnaté modré oči a bledá kůže se víc hodí do tmavých míst než na spalující losangeleské slunce. „No, spíš mám trochu starosti. Efram nepřišel.“

„Cože? Jak to?“ Efram mi pořád dluží sedmačtyřicet tisíc za kázku u Alexe. *Možná jsem Lise ten šek přece jen neměla dávat*, napadá mě v náhlém úleku.

Lachlan krčí rameny. „Kdoví? Nestalo se to poprvé. Nejspíš někde udělal botu a nemohl se ozvat. Nechal jsem mu vzkaz. Každopádně se dneska vracím k sobě, abych to tam trochu obhlídl, a když už tam budu, možná se zastavím u něj v prodejně.“

„Aha.“ Lachlan se tedy chce opět vypařit, dokud se nám nenaskytne další džob. Je mi jasné, že se ho nemám ptát, kdy se vrátí.

Co všechno o Lachlanovi vím? Vyrostl v Irsku v nejhorší chudobě, v jedné z těch přepočtených katolických rodin, kde mají děcko v každé kredenci. Jako únik z tohoto nuzného života si vybral divadlo a ve dvaceti přicestoval do Států, aby se pokusil prorazit na Broadwayi. Od té doby uběhlo dvacet let a události, které se přihodily mezi oním okamžikem a naším seznámením před třemi lety, pro mě zůstávají zahalené v mlze. A jen tu a tam z ní vykoukne historka, s níž se mi Lachlan milostivě svěří.

Vím ovšem jedno: jako herec se neprosadil. Plácal se mezi epizodními rolemi a okrajovými divadly, nejdřív v New Yorku, pak v Chicagu a nakonec v L. A., a když konečně dostal pořádnou šanci v jednom nezávislém filmu, hned první den ho vyhodili, protože měl „příliš irský přízvuk“. Nakonec ovšem zjistil, že svůj herecký talent může využít mnohem lukrativnějším, byť ne příliš zákonným způsobem. Stal se podfukářem.

Když jsem Lachlana poznala já, nijak mi do oka nepadl, ale postupně jsem si uvědomila, že máme stejnou krevní skupinu. I on dobře věděl, jaké to je proplouvat na okraji společnosti a jen občas

dostat šanci nakouknout dovnitř. Věděl, co to obnáší večeret fazole z konzervy a ptát se sám sebe, kým by se člověk musel stát, aby si mohl dát steak. A také on věřil, že zlatý maják umění – v jeho případě divadla, v mém případě malířství a sochařství – mu posvítí na cestu z prachbídneho života, jenže pak zjistil, že na téhle cestě stojí spousta zdí. A také on vnitřně chápal, proč se člověk rozhodne tajit svoji minulost.

Lachlan je spolehlivý parťák, ale ne moc dobrý milenec. Uděláme spolu džob, jsme jedna ruka, dokud to je zapotřebí, ale on se pak vypaří a klidně mi několik týdnů nebere žádný ze svých telefonů. Vím, že dělá zakázky i beze mě, ale nic mi o nich neřekne. A celý cyklus končí tím, že se jednou uprostřed noci probudím a zjistím, že si vlezl ke mně do postele a zajíždí mi rukou mezi nohy. A já se k němu pokaždé otočím a otevřu se mu. Neptám se, kde byl, nechci to vědět. Jsem prostě ráda, že je zpátky – a na to, abych tlačila na pilu, ho upřímně řečeno příliš potřebuju.

Jestli ho miluju? Nedokážu jednoznačně odpovědět, že ano, ale taky nemůžu říct, že ne. Ale jednu poslední věc o něm ještě říct můžu. Když na holé kůži ucítím jeho ruku, okamžitě zvlhnu. A že když za mnou vstoupí do místnosti, jako by mezi námi projel elektřický záblesk. Je to jediný člověk na světě, který přesně ví, kdo jsem a odkud jsem přišla, takže jsem vůči němu zranitelná způsobem, jenž mě trýzní a zároveň vzrušuje.

Existuje mnoho variant lásky – jídelní lístek neobsahuje jen jednu příchuť – a já nevidím důvod, proč by tohle nemohla být jedna z nich. Láska může být vším, čím se rozhodnete toto slovo naplnit, pokud se oba aktéři domluví na podmínkách.

Pár týdnů po našem seznámení mi vyznal lásku. A já se mu rozhodla věřit.

Nebo je možná jen velmi dobrý herec.

„Musím vyzvednout mámu na klinice,“ říkám.

— — —

Jedu v poledním slunci na západ a vracím se do čtvrtí, kde obvykle bydlí moje oběti. Diagnostická klinika se nachází v západním Hollywoodu v nízké budově, která je přilepená k rozlehlému komplexu Nemocnice Cedars-Sinai jako říční škeble. Přijíždím k budově a pozoruju matku, která sedí na schodech před klinikou, mezi prsty žmoulá nezapálenou cigaretu a na jedné straně jí padá ramínko letních šatů.

Zpomaluju a mžourám na ni přes čelní sklo. Projíždím kolem vjezdu na parkoviště a v duchu rychle rekapituluju všechny prapodivné detaily tohoto živého obrazu, a sice že matka čeká venku, přestože jsem za ní měla přijít na kliniku. Že drží v ruce cigaretu, ačkoliv před třemi lety přestala kouřit. A mžourá do listopadového slunce a ve tváři má vyhaslý, odtažitý výraz.

Když před ní zastavuju a stahuju okénko, zvedá hlavu a nasazuje chabý úsměv. Nad horním rtem se jí táhne šmouha po přehnaně růžové rtěnce.

„Jedu pozdě?“

„Ne,“ říká matka. „Prostě už jsem byla hotová.“

Dívám se na hodiny na palubní desce. Přísahala bych, že jsem měla přijet v poledne, a teď je teprve za sedm minut dvanáct. „A proč sedíš tady? Myslela jsem, že se sejdem uvnitř.“

Matka vzdychá a s námahou se zvedá. Šlachy v zápěstí se jí až bolestivě napínají. „Nemohla jsem to tam vydržet. Všechno je tam strašně studené. Musela jsem na sluníčko. Stejně jsme skončili dřív.“

Otevírá dveře a rázně usedá na rozpraskané kožené sedadlo. Cigaretu se jí už nějakým eskamotérským trikem podařilo vrátit do kabelky na klíně. Prohrabává si rukou vlasy a civí z okna před sebe. „Jedem.“

Tak to je moje báječná máma. Bože můj, jak já ji jako holka zbožňovala. Vlasy jí voněly jako kokosový ořech a na slunci se zlatavě leskly, její napomádované rty se mi vlhce tiskly na tvář a zanechávaly na ní voňavé stopy její lásky, tiskla si mě na prsa tak silně, až

jsem měla pocit, že můžu do jejího těla vstoupit a bezpečně se v něm ukrýt. Její smích měl stoupavou intonaci a lehce se nesl vzduchem. Matka se smála úplně všemu: kyselému výrazu v mém obličejí, když mi dávala k večeři mražené kukuřičné hot dogy, exekutorovi, který se legračně drbal na obřím zadku, když nám auto odvážela od-tahovka, nebo když jsme se schovávaly na záchodě, zatímco bytná bušila na dveře a dožadovala se opožděného nájemného.

„Člověk se prostě musí smát,“ říkávala a vrtěla přitom hlavou, jako by byla vůči veškerému veselí kolem úplně bezmocná.

Ted' už se moc nesměje. A právě to mi drásá srdce víc než všechno, co se jí přihodilo. Přestala se smát v den, kdy nám doktor sdělil její prognózu. Matka nebyla jen „unavená“, jak se mi energicky snažila tvrdit, a váhu neztratila jen kvůli nechutenství. Onemocněla non-Hodgkinovým lymfomem, rakovinou krve, která je zřejmě léčitelná, ale jen za cenu obrovských obětí a jež má zhoubný zvyk přezívat navzdory téměř úplnému vyléčení a vracet se až do úplného vyčerpání těla.

A tomu se člověk vysmát nemůže, ačkoliv se máma snažila. „To je dobrý, miláčku, já to zvládnou. Nakonec všechno dobře dopadne,“ ujišťovala mě první den, když doktor odešel z ordinace, a pevně mi tiskla ruku, zatímco já plakala. Snažila se mluvit veselým tónem, ale z jejích slov prosakovala lež.

Matka odjakživa žila tak, jako by cestovala vlakem a čekala na příští zastávku. Tam pokaždé vystoupila, rozhlédla se kolem, a pokud se jí dané místo nelíbilo, rychle nastoupila zpátky a jela na další zastávku. Jenže v té ordinaci se tehdy dozvěděla, že ji nejen z vlaku vyhodili v nejhorší možné stanici, ale že tenhle vlak tady dost možná bude mít i konečnou.

Už jsou to skoro tři roky.

A tohle je moje matka dnes: Vlasy pořád krátké a nerovnoměrné, protože jí od poslední chemoterapie nestačily dorůst, s hrubými kudrlinami a barvou světlou tak, až to hraničí se zoufalstvím.

Povíslá prsa a pod nimi viditelná žebra. Žilnaté měkké ruce s nehty nalakovanými třešňově červeným lakem, který se marně snaží odvést pozornost. Vyzáblá, křehká, nepružná a naprosto nejiskrná osoba. Osmačtyřicet let, ale člověk by jí hádal o deset víc.

Dneska se matka aspoň snažila – letní šaty, rtěnka –, což je povzbudivé znamení. Přesto se nemůžu zbavit dojmu, že něco není v pořádku. Všímám si, že má v kapse sukně napěchované papíry složené do čtverečku. „Počkej, ty už máš výsledky? Co ti doktor řekl?“

„Nic,“ odpovídá matka. „Neřekl mi nic.“

„Nesmysl.“ Natahuju ruku a snažím se jí vytrhnout papíry z kapsy. Matka mě plesknutím odhání.

„Co kdybychom si zajely na pedikúru?“ ptá se hlasem falešným a lepkavým jako dítě umatlané od lízátká.

„A co kdybys mi řekla, jaké máš výsledky?“ Znovu se sápu po papírech a matka tentokrát setrvává bez hnutí, takže jí je můžu vytáhnout z kapsy. Dávám si pozor, abych stránky nepotrhala, a srdce mi začíná bušit v rychlém staccatu, protože už teď vím, co tam bude napsáno. Poznám to podle odevzdaného výrazu v mámině tváři, podle slabých černých šmouh pod jejíma očima, kde se jí rozpila řasenka, než si ji pečlivě utřela. Víím to, protože život už je takový. Právě když si myslíte, že jste doběhli do cílové rovinky, zvednete hlavu a uvědomíte si, že zatímco jste se soustředili na dráhu pod nohama, cíl se posunul o notný kus dopředu.

Takže i když ještě těkám očima po výsledcích cétěčka – po všech těch nesrozumitelných tabulkách a hutných odstavcích plných doktorského žargonu –, je mi jasné, co na konci uvidím. A taky že ano, na poslední stránce to všechno je. Důvěrně známé šedé nádory vrůstají jako rampouchy do matčina těla a beztvářými pařáty jí obemývají slezinu, žaludek i páteř.

„Relaps,“ konstatuje matka. „Už zase.“

V tu chvíli to v žaludku cítím i já, dobře známé temné sevření bezmoci. „Proboha. To ne. Ne ne ne!“

Matka mi vytrhává papíry z ruky a pečlivě je skládá podle ohy-
bů. „Věděly jsme, že k tomu nejspíš dojde,“ říká tiše.

„Ne, to jsme *nevěděly*. Poslední terapie už měla být definitivní,
říkal doktor, proto jsme přece... Ježíši. Nechápu, jak...“ Nedopo-
vím to, protože jsem ve skutečnosti chtěla říct něco jiného, ale mojí
první myšlenkou je představa, že nám někdo podstrčil vadné zboží.
On přece tvrdil... To není fér, běhá mi hlavou jako dítěti v návalu
vzteku. Zařazuju parkovací režim. „Zajdu tam a s tím doktorem
promluvím. Tohle přece není možné.“

„Nikam nechod,“ říká matka. „Prosím tě. Už jsem to s dokto-
rem Hawthornem probrala a máme plán. Tentokrát chce zkusit
radioimunoterapii. Existuje jeden zbrusu nový lék – myslím, že se
jmenuje Advextrix –, nedávno ho schválil úřad pro kontrolu léčiv
a má fakt slibné výsledky. Ještě lepší než transplantace kmenových
buněk. Podle doktora jsem pro něj vhodná kandidátka.“ Tiše se
směje. „Dobré na tom je, že tentokrát nepřijdu o vlasy. Nebudu vy-
padat jako kulečnicková koule.“

„Ale mami.“ Daří se mi nasadit slabý úsměv. „Mně je přece jed-
no, jaký máš vlasy.“

Matka upírá pohled na auta svištící po Beverly Boulevardu. „Ten
lék. Je dost drahý. A moje pojistka se na něj nevztahuje.“

Samozřejmě že ne. „Nějak si poradíme.“

Matka se na mě úkosem dívá a mrká splepenými řasami. „Jedna
dávka stojí asi patnáct tisíc. A já jich budu potřebovat šestnáct.“

„S tím si nelam hlavu. Starej se jen o to, aby ses zas uzdravila.
A já zbytek zařídím, věř mi.“

„Já ti věřím. Vlastně jsi *jediná*, komu věřím, to přece víš.“ Dívá
se na mě. „Netvař se tak, miláčku. Nejdůležitější je, že pořád máme
jedna druhou. Nic jiného jsme nikdy ani neměly.“

Přítakávám a chytám ji za ruku. Myslím na dokument, který
mi doma pořád leží na stole – na závěrečnou fakturu za matčinu
zatím poslední terapii. Chtěla jsem ji uhradit z peněz od Eframa.

Non-Hodgkinův lymfom se u mámy ozývá potřetí. Ani první léčba (základní chemoterapie, kterou matčina osekáná pojistka hráčila jen zčásti), ani ta druhá (agresivní transplantace kmenových buněk, nehrazená vůbec) přitom neudržely nádor na uzdě déle než rok. Když jsem nedávno sečetla celkové náklady na její léčbu, blížily se vysoké šestimístné částce. Tohle třetí kolo nás spolehlivě vyhoupe přes sedm cifer.

Chce se mi křičet. Transplantace kmenových buněk měla mít dvaaosmdesátiprocentní úspěšnost, takže jsem vyléčení brala za hotovou věc – copak je vůbec možné, aby máma byla zrovna mezi těmi osmnácti procenty? Copak jsem na závratnou cenu léčby bez mrknutí oka nekývla jen proto? A copak jistota matčina vyléčení neospravedlňovala v mých očích vše, co jsem v posledních pár letech dělala?

Vždyt' už jsme skoro byly za vodou, říkám si v duchu, zatímco šlapu na plyn a zařazuju se do šňůry aut. Teprve když na sobě ucítím máminu studenou ruku s papírovým kapesníkem, jenž mi tiskne do zaťaté pěsti, dochází mi, že pláču. Nejsem si však úplně jistá, co tyhle slzy znamenají: jestli pláču kvůli své matce, kterou už zase rozežírají zevnitř neviditelné tumory, nebo kvůli vlastní budoucnosti, která mi opět připadá plná chmur.

Cestou domů nepromluvíme ani slovo a její diagnóza mezi námi leží jako balvan. V duchu si představuju, co bude dál. Cena léků bude tvořit sotva polovinu celkových nákladů, které se dozajista vyšplhají na víc než půl milionu. V návalu optimismu jsem si přitom nevytipovala žádné nové hejly. Jak jsem jen byla naivní, když jsem si myslela, že se mi třeba podaří přesedlat na jinou práci. Doluju ze vzpomínek obličejů lidí, které mám stále označené na sociálních sítích, tváře princátek a třetířadých celebrit promenujících se po Beverly Hills v naději, že si jich někdo všimne. Snažím se rozpomenout na okázalý obsah jejich instagramových profilů. Myšlenky na

ně ve mně vyvolávají ošklivý příval vzteku, jenž mi pomáhá překonat hlubokou únavu. *Je to tady zase.*

Přijíždíme domů a já s překvapením zjišťuju, že na příjezdové cestě pořád stojí Lachlanovo auto. Když parkujeme, postřehnu pohyb záclony, za sklem se objeví a vzápětí opět zmizí jeho bledý obličej.

Vcházíme dovnitř a já vidím, že světla jsou zhasnutá a žaluzie zatažené, takže dům je pohroužený v přítmí. Rozsvěcuju a spatřím Lachlana, jak stojí za dveřmi a mžourá před náhlým světlem. Opět zhasíná a odtahuje mě od dveří.

Matka za mnou ve vchodu váhá. Lachlan se na ni dívá přes moje rameno. „Lily-belle, jsi v pořádku? Jak ti dopadlo to vyšetření?“

„Moc dobře ne,“ odpoví máma. „Ale teď nemám chuť se o tom bavit. Proč je tady zhasnuto?“

Lachlan na mě zírá a po obličejí mu přebíhá stín obav. „Musíme si promluvit,“ říká mi tiše, popadá mě za loket a vede mě do rohu obývacího. „Nevadí ti to, Lily-belle? Potřebuju s Ninou probrat něco o samotě.“

Matka kývne hlavou, ale do kuchyně se přesouvá s pomalostí ledovce a v jejích očích jiskří zvědavost. „Uvařím oběd.“

Jakmile je z doslechu, přitahuje mě Lachlan k sobě a šeptá mi do ucha: „Byla tu policie.“

Odstupuju od něj. „Cože? Kdy?“

„Před hodinou nebo dvěma. Jen chvilku potom, co jsi odjela pro mámu.“

„A co chtěli? Tys s nima mluvil?“

„Prokrista, ne. Nejsem idiot. Schoval jsem se v koupelně a na klepání jsem nereagoval. Ale oni hledali tebe. Slyšel jsem, jak se ptají sousedky, jestli tady bydlíš.“

„Lisy? A co jim řekla?“

„Prej tě vůbec nezná. Docela kurážná holka.“

Díky, Liso, pomyslím si. „Neřekli jí náhodou, o čem se se mnou chtějí bavit?“

Lachlan vrtí hlavou.

„Kdyby to bylo něco vážného,“ ujišťuju samu sebe, „asi by jen tak zdvořile neklepali.“ Hlas se mi zajíká. „Že jo?“

Otáčím se a vidím mámu, jak stojí ve dveřích a v ruce drží kekсы. Přejíždí pohledem mezi mnou a Lachlanem a mně dochází, že jsem mluvila moc nahlas.

„Cos provedla?“ ptá se.

A mně se na chvíli nedostává slov, protože jak mám na tohle odpovédět?

Tři roky, když byla matka tak nemocná, že nemohla chodit do práce, jsem nás obě živila. Pro ostatní jsem soukromá obchodnice se starožitnostmi, která dodává hipsterům z východního pobřeží skandinávské doplňky z poloviny minulého století a brazilskou modernu. Za kterýmžto účelem si držím v Highland Parku sotva dvacetimetrovou prodejnu s hrstkou zaprášených kousků Torbjørna Afdala ve výloze a s cedulí VSTUP POUZE PO DOHODĚ. Párkrát týdně tam zajedu, sednu si do ticha, čtu romány a v notebooku si prohlížím Instagram. (Prodejna je taky užitečný nástroj, jak vyprat peníze vydělané jinými, méně zákonnými cestami.)

Doma pak předstírám, že z dvacetiprocentních marží na příležitostně prodaném kusu nábytku dokážu vykouzlit šestimístnou částku, která stačí pokrýt naše životní náklady plus šílené léčebné výlohy plus zbývající splátky mé studentské půjčky. Vyloučené to není, ale rozhodně ne příliš pravděpodobné. A máma určitě tuší, že ve skutečnosti je všechno úplně jinak. Koneckonců je to taky podfukářka (lépe řečeno *bývalá* podfukářka), vždyť to ona mě seznámila s Lachlanem.

Matka se s Lachlanem poznala u pokerového stolu s vysokými sázkami, kde před čtyřmi lety pracovala, když ještě pracovat mohla. „Podfukáři se navzájem poznají,“ vysvětlil mi jednou Lachlan. Z profesionálního respektu se vyvinulo přátelství, třebaže Lily onemocněla dřív, než spolu mohli udělat společný džob. Když jsem za

matkou přijela do Los Angeles, abych se o ni starala, sotva už dokázala vylézt z postele a právě Lachlan jí občas podal pomocnou ruku.

Takhle mi to aspoň tvrdí on. S matkou se o jeho profesi vůbec nebavíme – tohle téma zůstává pohřbené pod ostatními nedotknutelnými tabu, jako jsou rodina, neúspěch a smrt.

Máma si už bezpochyby položila otázku, jestli Lachlan neudělal podvodnici i ze mě a jestli opravdu jdeme jen pařit do klubu, když se někdy navečer společně vytratíme, ale zatím kolem toho tématu našlapujeme po špičkách a balancujeme na tenkém rozhraní klamu a dobrovolné slepoty. A přestože má matka podezření, jak se věci doopravdy mají, nikdy bych jí to nedokázala nahlas přiznat. Neunesla bych, že jsem ji zklamala.

Teď si však kladu otázku, jestli jsem náhodou nebyla úplně idiot, když jsem si myslela, že jsem ji dokázala ošálit. Soudě podle jejího výrazu totiž matka naprosto přesně ví, proč nám na dveře klepala policie.

„Nic jsem neprovedla,“ říkám rychle. „Nelam si s tím hlavu. Určitě je to nějaký omyl.“

Podle toho, jak máma těká očima a zavrtává je do mě, však poznám, že si s tím hlavu *láme*. Dívá se mi přes rameno na Lachlana a její výraz se mění, protože z jeho tváře zjevně něco vyčetla.

„Měla bys odjet,“ říká suše. „Okamžitě. Úplně odjed’ z města. Než se sem vrátí.“

Směju se. *Odjet*. No jasně.

Jestli byla máma za mého mládí na něco opravdový expert, tak to byly odjezdy. Poprvé jsme odjely jednou v noci, kdy vyhnala mého otce z bytu brokovnicí. To mi bylo sedm let, a pokud správně počítám, podobných odjezdů jsme do mé maturity absolvovaly víc než dvacet. Odjížděly jsme, když nám došly peníze na nájem, odjížděly jsme, když se ve dveřích objevila něčí žárlivá manželka, odjížděly jsme, když policajti provedli v kasinu razii a odvezli matku k výslechu. Odjížděly jsme, když máma nabyla dojmu, že by ji jinak

mohli zatknout, odjížděly jsme, když jí někde zanikla příležitost, a odjížděly jsme i z obyčejného, fádního důvodu, že už se nám na starém místě nelíbilo. Odjely jsme z Miami, Atlantic City, ze San Franciska, z Las Vegas, Dallasu, New Orleans, od jezera Tahoe. Odjely jsme i tehdy, když se máma dušovala, že odtud už nikdy neodjedeme.

„Přece tě neopustím, mami. Neblázni. Vždyť máš rakovinu. Musím se o tebe postarat.“

Čekám, že se matka rozpláče a zjihne, jenže její tvář místo toho tvrdne v cosi nehybného a chladného. „Proboha, Nino,“ říká tiše. „Když budeš sedět v base, budeš mi úplně k ničemu.“

Z jejího výrazu cítím deziluzi, dokonce i vztek, že jsem ji zklamala a teď za to zaplatíme obě. A já se vůbec poprvé od svého příjezdu do Los Angeles toho, co se ze mě stalo, opravdu děším.

4.

NO TAK JSEM TAKY PODFUKÁŘKA. Dalo by se jednoduše říct, že jablko nepadá daleko od stromu – můj rodový strom je košatý a jeho větve v minulosti tvořily výběrčí výpalného, drobní zlodějíčci, dohazovači i vyložení kriminálníci –, ale faktem zůstává, že *mě* k tomuhle nevychovali. Já měla budoucnost. Nebo mi to matka aspoň tvrdila, když mě pozdě v noci nachytala, jak si pod peřinou tajně čtu *Pýchu a předsudek*: „Ty máš budoucnost, holka, jako první v týhle rodině.“ Nebo když jsem se na povel předváděla jejím pánským návštěvám a z hlavy před nimi dělila vysoká čísla, zatímco oni si hověli na naší rozkládané sedačce a popíjeli martini s olivami, povídala: „To koukáte, jak je moje holka chytrá, co? Ta má budoucnost.“ A když jsem jí řekla, že chci jít na vysokou, ale je mi jasné, že na to nemám, prohlásila: „S penězi si nedělej starosti, miláčku. Jde o tvoji budoucnost.“

A já jí to nějakou dobu fakticky věřila. Podlehla jsem velkému americkému mýtu, puritánskému étosu „Zatni zuby, a zas bude líp“. To jsem si ještě myslela, že všichni mají rovné podmínky, jenže pak jsem zjistila, že všichni nehrají na stejném hřišti a většina lidí, kteří se nenarodili jako privilegiovaní, útočí na branku umístěnou v prudkém kopci, a ještě má na nohou balvany.

Matka však měla obrovskou schopnost člověka přesvědčit, aby něčemu věřil. Byl to její velký dar, její základní podfukářský trik.

Stačilo, aby na někoho upřela ty své nevinné oči, velké a modré jako pramenité jezero, a přesvědčila ho úplně o čemkoli: že šek už je na cestě, že ten náhrdelník skončil v její kabelce nedopatřením a že dotyčného miluje jako ještě nikdy nikoho předtím.

Ve skutečnosti *opravdu* milovala jen mě, na to jsem mohla vzít jed. Od chvíle, kdy mého otce odkopla, jsme stály ve dvou proti celému světu. A já vždycky věřila, že mi máma nedokáže lhát, alespoň ne v tom, jaký člověk se ze mě stává.

A ona mi nejspíš *nelhala*, přinejmenším ne úmyslně. Člověkem, jemuž lhala, byla ve skutečnosti ona sama.

Matka byla možná podvodnice, ale nikdo ji nemohl vinit z cynismu. Věřila, opravdu věřila ve velkou životní příležitost. Vždycky jsme podle ní měly na dosah nějaké velké terno, třebaže jsem měla boty omotané lepicí páskou a třetí týden za sebou jsme měly k večeři pečené brambory. A když se příležitosti opravdu dostavily – například pokud vyhrála hodně peněz u karetního stolu nebo se jí podařilo ulovit velkou rybu –, žily jsme jako královny. Večeřely jsme v hotelových restauracích, na příjezdové cestě parkoval červený kabriolet a já dostala domeček pro Barbie převázaný mašlí. A jestli se matka nedívala dopředu a nedávala si peníze bokem v očekávání, že nám ten kabriolet jednou sebere exekutor, kdo by jí to mohl vyčítat? Prostě věřila, že život se o nás nějak postará, což se taky po každé stalo – tedy až do chvíle, kdy to najednou přestalo fungovat.

Matka byla hezká, ale ne krasavice, což bylo možná ještě nebezpečnější. Čišela z ní hraná nevinnost sexuálního diblíka, měla broskvovou kůži, velké modré oči a blond vlasy jen lehce odbarvené. Její tělo se vyznačovalo kypostí, kterou však matka dokázala soustředit do správných partií. (Jednou na střední škole ve Vegas jsem zaslechla jakéhosi mladšího kluka, jak jí říká „Kozatá Lulu“, ale když jsem mu jednu natáhla, už si to přišťe rozmyslel.)

Matka se jmenuje Lilla Russová, ale většinu času si nechávala říkat Lily Rossová. Je to Italka s vazbami na mafii, nebo mi to aspoň

tvrdí. Já si to ověřit nemůžu, protože jsem svoje prarodiče nikdy nepoznala. Přerušili s ní totiž veškeré styky, když se jí z nemanželského vztahu s jedním kolumbijským hráčem pokeru narodilo dítě (já). (Dodnes si nejsem jistá, který hřích byl v jejich očích neodpustitelný: zda dítě, absence prstenu, anebo země původu matčina milence.) Jednou mi máma vyprávěla, že děda pracoval jako ma-fiánský hrdlořez v Baltimoru a na pažbě má šest zářezů. Připadalo mi, že matka nechce být se svou rodinou o nic víc než oni s námi.

V prvních letech mého života se všechno řídilo podle otce, jehož kariéra hazardního hráče nás vláčela sem a tam jako tažné ptáky, přičemž jsme přezimovávali všude, kde se mu právě dařilo. Když na něj dnes myslím, většinou se rozpomenu na citronovou vůni jeho vody po holení a na to, jak mě vždycky sebral a vyhodil do vzduchu tak vysoko, až jsem se vlasy dotkla stropu, a jak se přitom smál mým výkřikům hrůzy a máminým pištivým protestům. Vlastně to byl spíš neurvalec než podvodník.

Máma v té době dělala různé příležitostné práce, většinou servírku, ale její hlavní životní náplní bylo bránit mě před otcem: zabarikádovat mě v pokojíčku, když se vrátil domů opilý, strkat přede mě vlastní tělo, abych jeho rány neschytila já. Jednou v noci, když mi bylo sedm, se jí nepodařilo odklidit mě včas z cesty a táta se mnou mrštil o zeď tak prudce, že jsem načas omdlela. Když jsem opět přišla k sobě, mířila zkrvavená matka brokovnicí otci na rozkrok. Její hlas, jindy lehký jako pírkó, ztvrdl v cosi ostrého a vražedného: „Ještě jednou na ni sáhneš, a přísahám, že tě střelím přímo do koulí. A teď vypadni a už se nevracej.“

A otec opravdu vypadl, odtáhl jako pes se staženou oháňkou. A než nazítří vyšlo slunce, měla už matka věci sbalené v autě. Během jízdy z New Orleans na Floridu – kde „má moje kámoška kámošku“ – se ke mně otočila a pevně mi stiskla ruku. „My dvě máme na světě jen jedna druhou,“ zašeptala chraptivě. „A já nikdy, nikdy nikomu nedovolím, aby ti ubližoval. Přísahám.“

A svůj slib splnila. Když mi jeden kluk v našem příštím bydlišti ukradl kolo, sešla rázně na dvorek a přimáčkla ho ke zdi tak drsně, až se rozbrečel a přiznal, kam ho schoval. A když si ze mě spolužačky utahovaly kvůli mé váze, nedělalo jí problém zajít k nim domů, zazvonit na zvonek a jejich rodičům od plic vynadat. Žádný učitel mi nemohl dát nedostatečnou, aniž ho na školním parkovišti čekal výlev matčina rozhořčení.

A když už ani přímá konfrontace na vyřešení problému nestačila, vytáhla matka z rukávu poslední trumf: „Tak jo,“ řekla mi. „Odstěhuju se a zkusíme to znova.“

Odchod otce měl nezamýšlené důsledky. Matka už například z platu servírky na částečný úvazek nedokázala platit účty. A tak se přesunula do jediné další sféry, ve které se vyznala. Dala se na zločin.

Matčíným hlavním nástrojem byl jemný nátlak. Používala také svádění, které pro ni bylo způsobem, jak k něčemu získat přístup: ke kreditní kartě, k bankovnímu účtu nebo hejlovi, z jehož peněz by se dal na chvíli pokrýt nájem. Vybírala si ženáče, záletné mizery, kteří se tak báli manželčina odhalení, že ani nehlásili na policii, když jim z účtu zničehonic zmizelo pět tisíc. Mocné muže, již měli moc velké ego, než aby si dokázali přiznat, že je podfoukla ženská. Myslím, že z matčiny strany to byla symbolická pomsta za každého chlapa, co ji kdy podceňoval: za učitele angličtiny, který jí na střední dělal neslušné návrhy, za otce, jenž se jí zřekl, a za manžela, který jí pod okem udělal monokl.

Když matka neměla na mušce nikoho konkrétního, chodila do kasina, hrála u karetního stolu a čekala, až se jí naskytne příležitost. Někdy mě oblékla do mých nejparádnějších věcí – modrý samet, růžový taft, kousavá žlutá krajka koupená ve výprodeji v Ross Dress for Less – a odvezla mě do nějakého nablýskaného paláce, kde provozovala svoje řemeslo. Odložila mě v nejlepší restauraci v celém

kasinu a vybavila mě tlustou knížkou a desetidolarovou bankovkou. Servírky mě pak rozmazlovaly oříšky a pomerančovými limonádami se spoustou bublinek, zatímco matka brázdila herní sál a hledala potenciální úlovky. Když neměla do čeho píchnout, vzala mě někdy do sálu s sebou a ukazovala mi, jak vzít peněženku z kapsy saka nebo jak ji vytáhnout z kabelky pověšené na opěradle židle. Přitom mi dávala drobná životní ponaučení: *Vyboulená zadní kapsa je lepší než otevřená peněženka. Muži poměřují své ego podle velikosti šrajtofle, kdežto pro ženy jsou peníze moc objemné.* Nebo: *Neunáhli se. Neustále hledej příležitost, ale neskákej po ní, dokud nebudeš mít promyšlené tři kroky dopředu.*

„Není to moc,“ zašeptala mi, když jednou na toaletě v kasinu probírala obsah čmajznuté peněženky, „ale na splátku auta to stačí. Takže dobrý, ne?“

Když jsem byla malá, připadalo mi to všechno naprosto normální. Prostě to bylo matčino zaměstnání. Rodiče jiných lidí uklízejí domy, seškrábávají ze zubů plak nebo sedí za počítačem a datlují, zatímco moje máma objíždí kasina a bere si peníze od neznámých lidí. Navíc se její počínání nijak nelišilo od toho, co dělají majitelé kasina, nebo mi to matka alespoň tvrdila. „Svět se dělí na dva typy lidí: na ty, kdo čekají, až jim někdo něco dá, a na ty, kdo si berou, co chtějí.“ Přitiskla si mě k sobě tak, až se mi její falešné řasy otíraly o čelo, a její kůže voněla po medu. „A já nejsem tak pitomá, abych čekala.“

Matka byla jediným světlem a její tělo představovalo jediný domov, který jsem kdy poznala. Bylo to jediné místo, kam jsem vždycky patřila, když všechno ostatní vířilo v setrvalém pohybu a když výraz „kamarádky“ označoval holky, které jsem opustila, pouhá jména na stále řidších pohlednicích. Tohle pohnuté dětství matce nevyčítám, dokonce ani dnes. Nestěhovaly jsme se totiž tak často kvůli tomu, že by se mi nesnažila být dobrou mámou, ale naopak proto, že se snažila příliš. Neustále věřila, že příští zastávka bude

lepší, pro ni i pro mě. Proto jsme se nebavily s jejími rodiči a opustily i mého otce, chránila totiž *mě*.

Během dospívání jsem proploovala školou tak, že jsem se udělala neviditelnou – vždycky jsem seděla až vzadu a četla si nějakou knížku, kterou jsem zastrčila do učebnice. Trpěla jsem nadváhou, měla jsem duhově obarvené vlasy a oblékala se v agresivním emo stylu, který odrazoval potenciální kamarádky a předcházел zklamání, že by mě pak stejně zavrhlly. Měla jsem dokonale průměrné známky, které nebyly tak špatné, aby kvůli nim někdo vztyčoval varovný prst, a zároveň nebyly tak dobré, aby mi někdo věnoval zvláštní pozornost. V prvním ročníku střední školy v Las Vegas, obrovitánské budovy z rozpraskaného betonu, si však jedna angličtinářka konečně všimla mého „nevyužitého potenciálu“ a pozvala si matku na konzultaci. Zničehonic mě pak začali posílat na tajuplné testy, jejichž výsledky mi máma nikdy neukázala, ale na jejichž základě začala chodit po bytě se rty semknutými do odhodlané čárky. Na kredenci se nám začaly vršit brožury a ona s vítězoslavným gustem lepila známky na tlusté obálky. Právě se mi plánovala nová budoucnost.

Jednoho jarního večera na konci prvého ročníku matka těsně před spaním vklouzla ke mně do pokoje. Posadila se v koktejlkách na okraj mé postele, jemně mi sebrala z rukou knihu, kterou jsem právě četla, a tichým až šeptavým hlasem zahájila přednášku: „Nino, miláčku, je na čase, abychom se začaly opravdu soustředit na tvoji budoucnost.“

Zasmála jsem se. „Jakože se mě ptáš, jestli chci být astronautka nebo baletka, až vyrostu?“ Vzala jsem si knihu zpátky.

Matka mi ji opět sebrala. „Myslím to smrtelně vážně, Nino Rossová. Ty *neskončíš* jako já, jasný? Ale jestli nezačneme využívat příležitostí, které se ti nabízejí, tak to tak dopadne.“

„A proč je špatné skončit jako ty?“ Už ve chvíli, kdy jsem tuhle otázku vyslovila, jsem ovšem znala odpověď. Věděla jsem, že normální matky nejsou celou noc vzhůru a pak nespí celý den, že nesledují poštovní schránky sousedů, jestli jim nepřišla kreditní karta

nebo nová šeková knížka, nebalí přes noc věci do auta a nestěhují se jinam, protože jim na krk dýchá místní policie. Mámu jsem měla ráda, odpustila bych jí všechno, co dělala, jenže když jsem teď seděla na neforemné posteli v dalším z mnoha pronajatých bytů zamořených šváby, uvědomila jsem si, že *opravdu* nechci být jako ona. Už ne. Náhle jsem dokázala pojmenovat pocit, který se mě zmocnil, když jsem onehdy kráčela po jejím boku chodbami školy a učitelé upřeně hleděli na její přiléhavé šaty, lodičky s jehlovými podpatky, čupřinu odbarvených vlasů i rty namalované malinovou rtěnkou. Byla to touha být čímkoliv jiným, než je ona.

Jenže čím vlastně?

Matka se podívala na knihu ve svých rukou a nad jejím názvem se zachmuřila. Právě jsem četla *Nadějné vyhlídky*, které mi angličtinářka předala krátce poté, co mě poslala na testy. „*Výsoce nadprůměrná inteligence*,“ konstatovala matka. „To je výsledek tvého IQ testu. Máš na to, aby ses stala, čímkoliv budeš chtít. Čímkoliv, jen ne bezvýznamnou zlodějkou.“

„Takže *můžu* být i baletkou?“

Matka mě zpražila pohledem. „Já jsem nikdy v životě nedostala férovou šanci, ale ty ji teď dostáváš, takže ji sakra chytneš za pačesy. Stěhujeme se. Já vím, už zase. Ale v Sieře Nevadě u jezera Tahoe je příprava, která nám nabízí finanční pomoc. Odstěhujeme se tam, ty se budeš soustředit na školu a já si seženu práci.“

„Práci, jakože práci?“

Přikývla. „Práci, jakože práci. Sehnala jsem místo hostesky v jednom tamním kasinu.“

Přestože ve mně při těchto slovech něco poskočilo a zatetelilo se – třeba se z nás přece jen stane normální rodina –, znavený patnáctiletý cynik ve mně tomu odmítal uvěřit. „Takže jsem jako udělala jeden test, a ty z toho vyvozuješ, že půjdu rovnou na Harvard? Nebo že se stanu první americkou prezidentkou? Neblázni.“

Máma se zaklonila a prohlédla si mě upřímnýma modrýma očima.

ma, velkýma jako stříbrné dolary a klidnýma jako noc ozářená měsícem. „Ach miláčku. A proč by ne, sakra?“

Netřeba dodávat, že první americkou prezidentkou jsem se nestala. Nestala jsem se ani astronautkou, a dokonce ani tou pitomou baletkou.

Místo toho jsem šla na vysokou (Harvard to nakonec nebyl, ani zdaleka ne) a získala diplom z kunsthistorie. Ze školy jsem odešla se šesticifernou studentskou půjčkou na krku a kusem papíru, který mě nepředurčoval k absolutně ničemu kloudnému. Říkala jsem si, že když budu chytrá a tvrdě makat, cesta k jinému životu se mi otevře sama.

Diví se tedy ještě někdo, že se ze mě nakonec stala podvodnice?

5.

„TVOJE MATKA MÁ PRAVDU. Měli bysme odjet. Ještě dneska.“ Den plyne dál a já s Lachlanem jsme se uchýlili do nejtmašího kouta jednoho anonymního hollywoodského sportbaru. Šeptáme si, jako by nás někdo mohl odposlouchávat, přestože jedinými dalšími návštěvníky v baru je parta vysokoškoláků ve fotbalových dresech, kteří jsou tak státí, že nám absolutně nevěnují pozornost. Z televizorů rozmístěných na všech myslitelných plochách se linou sportovní přenosy. „Prostě jen na chvilku vypadnem z města, dokud nezjistíme, co se děje.“

„Možná se neděje vůbec nic,“ protestuju. „Třeba to s náma vůbec nesouvisí. Možná ti policajti přijeli jen proto, že... Já nevím. Navazují kontakt s komunitou. Třeba v naší čtvrti roste zločinnost a oni nás chtějí varovat.“

Lachlan se směje. „Moje milá, ta rostoucí zločinnost jsme my.“ Mačká si klouby jedné ruky v dlani druhé. „Hele, když ti policajti přišli, volal jsem na pár míst. Efram se vypařil. Od minulého týdne ho nikdo neviděl a pořád nezvedá telefon. Na ulici se proslychá, že ho sebrali. Takže...“

„Dluží mi sedmačtyřicet tisíc!“ nedám se. „A ve skladu pořád čeká pár věcí, které pro nás měl udat. Ta křesílka od Gia Pontiho – říkal, že za každé dostane nejmín patnáct táců.“

Lachlan si přejíždí špičkou jazyka po suchých rtech. „No jo, jenže